

[Justitsministeren.]

det er heller ikke noget videre nøgternt Politi, der ikke mener det samme og ikke forstaar at forhandle og samarbejde godt med Pressen. Men undtagelsesvis, hvor Hensynet til fremmede Magter eller, efter min Mening, til Statens Sikkerhed gør det uheldigt, eller hvor der er særlige Grunde for at antage, at offentlig Omtale vil være til Hindrer for Sagens Oplysning, gælder det ikke. Er det ikke en fuldkommen saglig Diskussion, vi fører her? Men hvad har saa det at gøre med Spørgsmaalet om Brud paa Offentlighedsprincippet? Ikke det mindste. Det er et rent praktisk Spørgsmaal, hvilke Interesser der i enkelte Sager undtagelsesvis gaar frem for andre. Hvorfor kan der ikke i dette Land diskuteres sagligt? Det forstaar jeg ikke. Jeg har intet Ønske om at fortrædige hverken Offentlighedsprincippet eller Pressen, men heller ikke noget Ønske om, at meget vigtige Undersøgelser skal standses eller blive ødelagt, fordi man undtagelsesvis har Brug for Tavshed en kort Tid. Det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) talte i Gaar om dette Spørgsmaal som en rigtig daarlig Repræsentant for Retsvæsenet, kun ud fra det ene Synspunkt, at en doktrinær Gennemførelse af et Princip i alle Tilfælde var til Fordel for Sagens Oplysning. Saa naive er heller ikke Pressens Folk, at de tror det. Jeg stoler lige saa fuldt som det ærede Medlem paa Pressens Loyalitet, men der er visse Tilfælde, hvor det vilde være farligt at bygge paa den samlede Presses Loyalitet, fordi der kan være et enkelt Blad, der bryder ud. Man maa derfor overveje en Bestemmelse som denne: undtagelsesvis, naar der er særlige Grunde til at formode...

Den næste Gruppe, som den ærede Ordfører for Venstre og tillige den ærede radikale Ordfører var inde paa, var de Bestemmelser, angaaende hvilke det ærede 13de tingvalgte Medlem talte om at lægge Mundkurv paa Vidnerne. Det var det ærede Medlem, saa vidt jeg forstod ham, meget stærkt imod. Det er § 194 a, der er Tale om. Jeg beklager for saa vidt at maatte sige over for det ærede Medlem — jeg ved, at det vil overbevise ham lige med det samme —, at Retsplejeudvalget med Hensyn til denne Bestemmelse, som det ærede Medlem er saa meget imod, udtaler:

„Mod Bestemmelsen, der sikkert er meget ønskelig for Politiet, skønner Udvalget ikke, at der kan rejses afgørende principielle Indvendinger.“

Det ærede Medlem sagde dernæst, at

Forslaget ogsaa var alt for vidtgaende med Hensyn til Politiets Ret over for Varetægtsfanger, som om det var Politiet, sagde han, og ikke Domstolene, der skulde have Magten. Efter min Mening er der ingen af dem, der skal have Magten. Det er ikke noget Magtspørgsmaal. Det er et Spørgsmaal om, hvad der er mest praktisk. Men hvad er det, der staar i § 783? Der staar:

„Dog kan Politimesteren, naar Hensynet til Varetægtsfangens betryggende Forvaring gør det paakrævet, midlertidigt lade ham overføre til et andet Varetægtsfængsel.“

Man ser i Aanden den ærede Ordfører for Venstre rejse en mægtig Kamp mellem Politiet som Magtorganisation og Domstolene som Magtorganisation, naar det drejer sig om, hvorvidt en Varetægtsfange skal sidde i det ene eller det andet Arresthus. Og hvad er Begrundelsen for Ændringen til § 783? Den staar i Bemærkningerne:

„Forslaget er motiveret ved, at en Del mindre Arresthuse rundt i Landet ikke er betryggende Forvaringssted for visse Forbrydere.“

Det er som sagt Begrundelsen. Skulde Politiet ikke bedst være i Stand til at vurdere dette? Den Art af Argumentation tillægger jeg ikke nogen som helst Betydning, og jeg synes ikke, den er den ærede Ordfører for Venstre helt værdig.

Den tredje Gruppe vedrører Spørgsmaalet om Ransagning. Man kan navnlig ikke, hørte jeg den ærede Ordfører for Venstre sige, overlade Politiet at bestemme Ransagning i saadanne Tilfælde, som er omhandlet i § 758, hvor der staar: „naar der er øjensynlig Fare for, at Øjemedet med Ransagningen vilde forspildes.“ Naa, kan man ikke det! Ja, lad os nu høre, hvad Retsplejeudvalget enstemmigt udtaler i den Anledning:

„Med Hensyn til Forslagets § 758 skal man henstille, at Ordene „saafremt Ransagningen foretages hos Sigtede“ ændres til: „dog kun saafremt o. s. v.““ og den Ændring har jeg foretaget.

Den ærede Ordfører var paa dette Punkt, som paa de fleste andre, langt mere kongeligsindet end Kongen selv. Det undrer mig ikke, naar man kender det ærede Medlem, men det er ikke nødvendigt for os andre.

§ 760 om Ransagning lægger jeg ikke saa overmaade stor Vægt paa, at jeg vil gøre dens Gennemførelse til et Kabinets-spørgsmaal, men jeg maa paa den anden Side give Politiet Ret, naar det ønsker